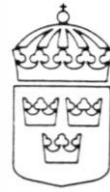

Motion till riksdagen

1986/87:L133

Per-Olof Strindberg m. fl. (m)

Ny konkurslag (prop. 1986/87:90)

Mot.
1986/87
L133-136

I propositionen föreslås att det skall införas skyldighet för förvaltare att i viktigare förvaltningsfrågor höra tillsynsmyndigheten. Den ordning för tillsyn som för närvarande gäller har varit i kraft sedan den 1 januari 1980. Tanken i denna ordning är att förvaltaren självständigt fattar alla beslut även om han i vissa fall är skyldig att höra berörda borgenärer. Tillsynsmyndigheten har normalt inte någon befogenhet att påverka konkursförvaltningen. Enligt propositionen bör en ändring ske i dessa förhållanden.

Vi menar att det är alltför tidigt att nu överväga att pröva nya former för tillsynen. Det saknas anledning att göra ändring i det system som bygger på principen att förvaltaren fattar besluten och tar ansvaret för dem. En utvidgad skyldighet för förvaltaren att samråda med tillsynsmyndigheten kan dels göra ansvarsfrågan mera oklar, dels leda till ett dyrare, långsammare system för förvaltning av konkursboet. Propositionens förslag i denna del bör därför avvisas.

I propositionen föreslås vidare att förvaltaren skall ges möjlighet att ta hänsyn till andra viktiga intressen än borgenärsintresset. Närmare bestämt föreslås att förvaltaren bl. a. skall kunna beakta intresset av att sysselsättningen på en viss ort upprätthålls.

Gällande rätt utgår från att förvaltarens uppgift är att tillvarata borgenärernas intressen. Förvaltaren skall verka för en snabb och för borgenärerna förmånlig avveckling av boet. Om konkursboet bl. a. utgörs av en rörelse anses det emellertid redan i dag åligga förvaltare att beakta de anställdas intressen av att få sin framtida anställning långsiktigt tryggad. Förvaltaren bör därför ta kontakt med bl. a. den regionala utvecklingsfonden, de anställdas fackliga företrädare m. fl. Förvaltaren anses också skyldig att fullgöra vad som åligger en arbetsgivare enligt bl. a. lagen om medbestämmande i arbetslivet och lagen om vissa anställningsfrämjande åtgärder.

Vi menar att längre gående skyldighet gentemot anställda inte bör åvila förvaltaren. Att borgenärer skulle åläggas ett ansvar för andra personers sysselsättning innebär ett främmande inslag i svensk konkurslagstiftning. Det är att skapa en orimlig situation att utsätta borgenärerna för ytterligare förluster utöver dem konkursen i sig kan ha åsamkat dem. Det förtjänar också att understrykas att borgenärerna inte sällan utgörs av andra företag, vilka är beroende av en så stor utdelning som möjligt ur boet. Om ökade förluster skall drabba konkursboet p. g. a. en olönsam fortsatt drift av ett företag kan detta på ett ogynnsamt sätt slå tillbaka på företaget som utgör borgenärer och

därmed ge negativa effekter vad gäller sysselsättningen i dessa företag. Förslaget kommer också om det genomförs att negativt påverka kreditbedömningen i näringslivet. Företagens möjligheter att utnyttja rörelsetillgångar som kreditsäkerhet kan försämrast. Vi vill också erinra om att lagrådet konstaterade att ett hänsynstagande till ett för flertalet borgenärer i princip främmande samhällsintresse rimmar mindre väl med konkursinstitutets grundidé att en insolvent gäldenärs samlade tillgångar snabbt skall tas i anspråk för att, så långt det går, hans borgenärer skall få betalning för sina fordringar. Av de nämnda skälen bör förslaget avvisas.

I propositionen föreslås vissa ändringar som är avsedda att utvidga återvinningsmöjligheterna. I fråga om rättshandlingar mellan gäldenären och närstående till honom föreslås sålunda bevislättnader för den som påkallar återvinning av otillbörliga rättshandlingar. I sådana fall skall närstående medkontrahent till gäldenären anses ha känt till eller bort känna till gäldenärens insolvens och de omständigheter som gjorde rättshandlingen otillbörlig. Återvinning skall inte äga rum om den närstående kan göra sannolikt att han varken hade eller bort ha sådan kännedom. Enligt departementschefen bör man nämligen kunna utgå från att närstående till gäldenären regelmässigt känner till, eller borde känna till, både insolvensen och de omständigheter som gjorde rättshandlingen otillbörlig. Därför menar departementschefen att det är befogat att presumera ond tro hos den närstående.

Förslaget om en i princip omvänd bevisbörda för närstående beträffande återvinning till konkursbo härrör från Eko-kommissionen. Kommissionens förslag har vid remissbehandlingen fått ett övervägande negativt mottagande. I likhet med många remissinstanser motsätter vi oss förslaget. Det kan vara utomordentligt svårt att göra sannolikt att man inte har känt till ett visst förhållande. Följden blir med stor sannolikhet bristande rättssäkerhet för närstående i konkursituationer i framtiden. Det förtjänar här att understrykas att begreppet närstående omfattar en ganska vid skara. Vi menar att det är orimligt att förutsätta att kretsen kring en blivande konkursgäldenär fortlöpande skall ha full kontroll över hans ekonomiska ställning. Förslaget måste därför avvisas.

Hemställan

Med hänvisning till vad som ovan anförts hemställs

1. att riksdagen avslår propositionen såvitt avser förslaget att det införs en skyldighet för förvaltaren att i viktigare förvaltningsfrågor höra tillsynsmyndigheten,
2. att riksdagen avslår propositionen såvitt avser att förvaltaren ges möjlighet att ta hänsyn till andra viktiga intressen än borgenärsintresset.

3. att riksdagen avslår propositionen såvitt avser omvänd bevisbörda för närstående.

Mot. 1986/87
L133

Stockholm den 26 mars 1987

Per-Olof Strindberg (m)

Björn Körlof (m)

Nic Grönvall (m)

Ewy Möller (m)

Håkan Stjernlöf (m)

Hugo Hegeland (m)

Göran Eriksson (m)

Allan Ekström (m)

Sven Munke (m)

Arne Svensson (m)

Jerry Martinger (m)

Margareta Gard (m)

Mona Saint Cyr (m)